

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFØRENINGER.

Nr. 27.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 2. Juli 1893.

VI. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Abonnement paa
Kvindebladet „Hvad vi vil“
tegnes paa nærmeste Posthus.

En kvindelig Formand i Fattigdirektionen.

Man vil erindre den Opsigt, det gjorde i Belgien i forrige Maaned, da Justitsministeren, Jules Le Jeune, havde Mod til at godkende Valget af Forfatterinden Fru Alice Bron som Medlem af Fattigdirektionen i Monceau. „Politiken“ her hjemme bragte en interessant Artikel om Diskussionen i Deputeretkamret. Naturligvis var Kvindesagens Modstandere komne i Harnisk og mente at burde hindre denne frygtelige Ulykke. Justitsministeren tog imidlertid Stormen med stor Ro og svarede:

„Hr. Huysmans synes at være kommen svært i Affekt over Fru Brons Udnævnelse til Medlem af Direktionen for Fattigvæsenet i Monceau. Han beskylder mig for at have krænket Loven, ja han er end ikke langt fra at paastaa, at jeg har omstyrtet den moralske Orden i Samfundet. Hertil skal jeg blot bemærke: Der gives ingen belgisk Lov, som udelukker Kvinder fra at beklæde Statsembeder. Som Betingelse for at erholde dette eller hint Embede fordrer Loven kun, at Vedkommende skal være myndig og i Besiddelse af de efter Omstændighederne fornødne Kvalifikationer. Naar man hidtil ikke har indrømmet Kvinder Adgang til at drive Sagførervirksomhed, saa er Grunden slet ikke den, at Loven forbyder det, nej, man har ganske simpelt ladet sig lede af den historiske Tradition.

For Resten er det jo heller slet intet

nyt, at Kvinder ansættes i Statens eller Kommunens Tjeneste. For ikke at tale om Forstanderinder og Inspektricer for Lærerindeseminarierne, er jo en Mængde Kvinder ansat som Funktionærer i Telegraf- og Telefonvæsenets Tjeneste. Hvad skulde der da være til Hinder for at give Kvinder Adgang til at deltage i Bestyrelsen af Fattigvæsenet. Jeg tror tvertimod, at de vil være udmærket egnede og kvalificerede hertil.“

Sagen gik igennem med Glans, og vi formoder, at de Fattige i Monceau kan glæde sig derved, da Valget sikkert her er faldet paa en Kvinde, der sidder inde med alle Betingelser for at løse sin Opgave.

Vi har ment, at det i høj Grad vil interesse „Hvad vi vil“s Læsere at læse Fru Alice Brons egen Meddelelse om Sagen i nedenstaaende Brev fra Fruen, som er tilsendt „Hvad vi vil“ i disse Dage.

Ærede Frue!

De beder mig i Brevform at fortælle lidt til Deres Blad om min Udnævnelse som Medlem af Fattigdirektionen i Monceau ved Sambre. Jeg er virkelig helt rørt over dette smigrende Forlangende; naturligvis forstaar jeg nok, at det ikke er mig personligt, der interesserer, men derimod den Sag, hvorfor jeg kæmper, og det er netop det, at jeg frygter for ikke at kunne tjene Sagen, uden at det synes, som om jeg fremhæver min egen Person alt for meget. Men De har jo selv villet det.

Hvorledes jeg blev optaget? ikke sandt, det er det, De først vil vide? — Det var den simpleste Ting af Verden; jeg havde virkelig ikke gjort noget derfor. I September Maaned greb Guvernøren af Brabant en Dag Lejligheden til at spørge Justitsministeren, om der ikke nu var Lejlighed til at sætte en Kvinde ind i Fattigdirektionen.

Ministeren svarede, at der fandtes intet i Lovene, som stred herimod. Jeg havde altsaa kun at stille mig som Kandidat og blive valgt, hvorefter Sagen blev undersøgt og afgjort. Jeg blev enstemmigt foreslaaet af Direktionen for Fattigvæsenet og ligeledes enstemmigt antaget af Kommunalraadet i Monceau. Men Guvernøren i Hainaut og det staaende Raad opponerede mod den paastrængende Person, der havde Dristighed til at forlange at gøre sig nyttig.

Ministeren holdt sig imidlertid tappert, til Trods for dette Angreb af visse Deputerede, og jeg blev officiel udnævnt. De ser altsaa, ærede Frue! at jeg har sejret meget let i denne Sag, og hvis ikke Sekretæren og Formanden for „La Ligue des femmes“ offentlig havde angrebet mig, saa havde jeg kun danset paa Roser i denne Sag.

Dog Roserne var saa skønne, og Torrene saa smaa, at jeg nu kun erindrer det førstes Duft, medens jeg ganske har glemt de sidste.

Dog den virkelige Sejrherr i alt dette, Manden med Aand og Hjerte, som alene Æren tilkommer for denne Reform — denne mere end et Aarhundredes Fordring gennemført — det er den belgiske Minister Jules Le Jeune, og da jeg har haft den Ære ved min Audiens hos ham at have en længere Samtale med ham, saa fik jeg det Indtryk, at han var en Mand ikke alene med Aand, Hjerte og Vid, det er noget, som mange har sagt før mig, men jeg fik det bestemte Indtryk, at han tillige er i Besiddelse af en ubegrænset Medfølelse og en Hjertefinhed over for de uheldige. Hans inderligste Ønske, hans urokelige Vilje er snarest muligt at se de retslige Straffe betydeligt indskrænkede, og dette ved det eneste sikre Middel: Menneskekærlighed, ved at række